

Mulțumire

O misionară, medic fiind, a îngrijit un copil bolnav. Ea povestește cum au venit tatăl și mama copilului care s-a însănătoșit și s-au aruncat la picioarele ei, ca să-i aducă închinăciune, ca unui zeu de-al lor. Misionara a strigat atunci: „Noi nu suntem zei! Aduceți închinăciune adevăratului Dumnezeu!” - „Trebuie să fiți un zeu”, spuneau părinții, „nimeni altul, decât numai un zeu, nu ar fi putut salva copilul nostru.”

Misionara a răspuns: „Să presupunem că eu aș vrea să vă fac un dar prețios și îl trimit prin unul dintre hamalii mei. Cui o să aduceți mulțumirea voastră, hamalului, sau mie?” - „Dumneavoastră, bineînțeles, o să vă mulțumim, hamalul este doar slujitorul dumneavoastră.”

„Asemănător este și aici, eu sunt hamalul lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu I-a plăcut, să redea copilului sănătatea și Lui I se cuvine mulțumirea voastră, eu am fost numai unealta, de care El s-a folosit în îndurarea Sa.”

Întotdeauna să fim conștienți, că mulțumirea se cuvine Dumnezeului și Tatălui nostru. Bineînțeles și oamenilor, dar în primul rând lui Dumnezeu. Ce ușor uităm aceasta.

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor”, ni se spune în Iacov 1, 17.

Iar atunci când Domnul vrea să se folosească de noi, ca să facem ceva pentru El, să-I dăm Lui slava și mărirea.